

အောင်မြင်စာပေ

ဗြဟ္မလိခင်

လရောင်အတင့် ဝန်းအဆင့်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ရောက်ပြီဆိုတာနှင့် ကိုယ့်လိုပင် ခရီးသွားများက နေရာအနှံ့ ရှိ၍ နေပေသည်။ ကားဂိတ်ဝင်း အတွင်းမှာပင် ကားကြိုလေးများက...

"ကျိုက်ထို မော်လမြိုင်"

"မုတ္တမ မော်လမြိုင်"

ခရီးသည်များကို အော်ခေါ်လို့ နေကြသည်။

ဆုမြတ်မွန် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ စူးစမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး ကားဂိတ် အရောင်း ဌာနသို့ တန်းဝင်ကာ...

"အခု မော်လမြိုင်မြို့ကို ထွက်မဲ့ကား (----) ဘယ်နားမှာပါလဲရှင်"

"ခဏနေ ဝင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ခုံနေရာ ရှိပါတယ်၊ ထိုင်စောင့် ပါ ခင်ဗျာ"

ဂိတ်မှ တာဝန်ခံ ညွှန်ပြရာခုံမှာ ထိုင်စောင့်ရန် လက်တစ်ဖက်မှာ ဆွဲလာ သော ဆွဲခြင်းကိုချ၊ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဘီးလိုမ့် ဆွဲလာရသော လက်က နာကျင်လှပြီ။ ကျောမှာ လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို လျှောချလိုက်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

...

ဆုမြတ်မွန် တစ်ခါမှ ဒီလိုခရီးမျိုး သွားဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါချေ။ သည်ခရီးကို

အရဲစွန့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ခရီး အတွက် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း မဝေက အစစအရာရာ ကူညီ ဆောင်ရွက် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆုမြတ်မွန် ဘဝ တစ်သက်တာမှာ ခုလိုမျိုး တစ်နယ်တစ်ကျေး သူများ အရိပ်အောက်မှာ အလုပ် ဝင်ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ကို မထင်ခဲ့ချေ။

ဆုမြတ်မွန် မေမေသာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါက ခုကဲ့သို့ ဘဝမျိုး ဘယ် ကြုံရပါ့မလဲ။ တွေးရင်းတွေးရင်း ဝမ်းနည်းစိတ်က ဝင်လာရသည်။

မေမေသာ ရှိရင် မိန်းကလေးတန်မဲ့ ခုလို သူများ အိမ်မှာ အလုပ်သွားလုပ် မှာ လုံးဝ သဘောတူမည် မဟုတ်။

တကယ်တော့ ဖေဖေက နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားပေမဲ့ ယခုအလုပ်ကို လုံးဝ သဘောမတူပါ။ ဆုမြတ်မွန်လည်း သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အမေ နေရာမှာ လက်ခံဖို့ရာ ဆုမြတ်မွန် စိတ်နှလုံးထဲမှာ အဆင်သင့် မဖြစ် သေးတာလည်း ပါပါသည်။

ဒါကို သဘောပေါက်၍ ဖေဖေကတော့ အတိုက်အခံ မပြောသာဘဲ မလွှတ် ချင် လွှတ်ချင်နှင့် လွှတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

...

အရွယ်ရောက်ပြီး ဘွဲ့ရ ပညာတတ် မိန်းကလေး တစ်ဦးက ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကြီးတွေမှာ ဝင်လုပ်လည်း တစ်လ သုံးသောင်း ဝန်းကျင်လောက် သာ ရနိုင်မည်။

...သူ့ထက်သူ ကိုယ်က တော်မှ တတ်မှ ရာထူး တက်နိုင်ပေမည်။

ယခု အလုပ်က...

(၁) သက်ကြီးရွယ်အို အမျိုးသမီး တစ်ဦးအား စောင့်ရှောက်ရန် သူနာပြု

အကူ စောင့်ရှောက်မှု လက်မှတ်ရှိပြီး၊

(၂) ယာဉ်မောင်းတတ်ရမည်။

(၃) အမျိုးသမီး ဖြစ်ရမည်။

(၄) ပညာအရည်အချင်း အသင့်အတင့် ရှိရမည်။

(၅) ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းကာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပြီး လူမှုဆက်ဆံရေး စကားပြောဆို လိမ္မာသူ ဖြစ်ရမည်။

(၆) စိတ်ရှည် သည်းခံနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။

(၇) အိမ်ထောင်မရှိသူ အပျို ဖြစ်ရမည်။

(လစာ- လူတွေ့ စစ်ဆေးပြီးမှ ညှိနှိုင်းပေးမည်)

သည်အလုပ်ကြော်ငြာကို စတွေ့ပြီးကတည်းက ဆုမြတ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ဆုမြတ် ဖေဖေနှင့် မိထွေးကတော့ သည်လောက် ကုမ္ပဏီပေါင်းစုံက ခေါ်တွဲ အလုပ်ကိုတော့ မလျှောက်ဘဲ ဒီလို ဘာမဟုတ်တဲ့ သူများအိမ်မှာ ချေးသေး လုပ်ပေးရမည့် အလုပ်ကို သဘောကျရ မလားဟု ဆူပါတော့သည်။

"ဖေဖေက သမီးပျိုလေးမို့ တားတာပါ"

တကယ့် တကယ်ကျတော့ ဖေဖေ လေသံက အားမရှိလှပါ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်ခုမှာ လက်ထောက် စာတည်းဘဝနှင့် ရပ်တည်လာသူ ဖေဖေမှာ ဇနီး အသစ်အတွက် လုံလောက်အောင် ရှာဖွေ ပေးရပါဦးမည်။

ဆုမြတ်ဘဝမှာ မေမေ ဆုံးပြီးကတည်းက ဆယ်တန်း အောင်ကာစ အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်အောင်က အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ အိမ်ကားမောင်းရင်း စက်ရုံ ကိစ္စများပါ ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးရင်းနှင့် ဆုမြတ် ဘွဲ့ရနိုင်သည်အထိ ကျောင်းထား ပေးခဲ့သည်။

အားလပ်ချိန်များမှာ ညီမဖြစ်သူကို...

"ညီမလေး ကျောင်းပညာအပြင် ဘက်စုံတော်မှ၊ လာ... အားတဲ့အချိန် ကားမောင်းသင်ထား"

ဆိုပြီး ကားမောင်း လာတိုင်း သင်ပေးထား၍ ဆုမြတ် ဘွဲ့လည်းရ၊ လိုင်စင် သက်တမ်းလည်း သုံးနှစ်မျှ ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြီးပြီးခြင်း အလုပ်ရှာဖွေရင်းမှ အကူသူနာပြု သင်တန်း ပြေး တက်ကာ ဒီပလိုမာ လက်မှတ် ယူထားခဲ့ပြန်ရာ အခုလို အလုပ်မျိုးက ကြုံ တောင့်ကြုံခဲ့။ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတလည်းရ၊ အားလပ်ချိန်မှာ စာတိုပေစ လေးများ ရေးတတ်သော ဝါသနာအရ ဝတ္ထုတိုလေးများ ရေးသားဆဲ ကာလမို့ သူများ သိပ်စိတ်မဝင်စားသော အလုပ်ကို ဆုမြတ်က စိတ်ဝင်စား လို့ နေသည်။

ဘာပြောပြော ဆုမြတ်တို့ မိသားစု အခြေအနေက ကိုယ့်ခြေပေါ် ကိုယ်ရပ် နိုင်အောင် ကြိုးစား မှသာ အဆင်ပြေမှာမို့ ဖေဖေနှင့် အစ်ကိုက ခေါင်းညိတ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အလုပ်အတွက် တွေ့ဆုံစဉ်မှာ အရည်အချင်း အားလုံး ပြောဖွယ်ရာ မရှိ သော ဆုမြတ်အပေါ် လစာငွေ အလုပ်နှစ်မျိုးပေါင်း တစ်သိန်းငါးသောင်း ပေးရန်လည်း သဘောတူခဲ့ကြသည်။

နေစရိတ် စားစရိတ် ငြိမ်းလည်း ဖြစ်၊ ဒီလောက် ဝင်ငွေ ရဖို့ တချို့များ နိုင်ငံခြားသွား အလုပ် လုပ်ကြရသည်။ ဆုမြတ်အတွက် လုံခြုံ နွေးထွေးမှု ရှိ သောနေရာဟု စိတ်မှာ အလိုလို ခံစားနေရသည်။

ဘာပဲပြောပြော တစ်လလျှင် ဖေဖေတို့ထံ ငါးသောင်းမျှ ပြန်လည် ထောက်ပံ့နိုင်ပေမည်။ ဆုမြတ်၏ အတွေးတို့က အဆင်ချောလို့ နေဆဲ။

"ကားနံပါတ် (---)နှင့် လိုက်ပါမည့် ကျွန်ုပ်တို့၊ မုတ္တမ၊ မော်လမြိုင် ခရီးသည်များ၊ ယခု ထွက်ခွာမည့် ယာဉ်ရပ်နားရာသို့ လာရောက် နေရာ ယူ ကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်"

ခရီးသည် အော်ခေါ်သံ ကြားမှပဲ ဆုမြတ်၏အတွေး လှိုင်းဂယက်တို့ ပြတ် တောက် သွားရသည်။

‘ယခုထွက်မည့် ကား’ဟု ရေးသားထားရာ မော်တော်ယာဉ် ပေါ်သို့ ဆု မြတ် တက်ရောက်ကာ ခုံနံပါတ် ရှာ၍ ထိုင်လိုက်တော့သည်။

တရိပ်ရိပ် အရှိန်နှင့် ပြေးလာသော ကားသည် မုတ္တမဘက်ကမ်းမှ မော်လ မြိုင်သို့ ကူးယှက် ထားသော တံတားပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းလို့ နေပြီ။

မော်လမြိုင် ရောက်လျှင် မည်သူကမျှ လာကြိုနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း အလုပ်စခန့် ကတည်းက ပြောထားသည့် အတွက် မြစ်ပြင်ကျယ် တစ်ဖက်မှ မော်လမြိုင်မြို့သို့ မှန်းဆကြည့်ရင်း မြစ်လယ်မှာ ကူးလူး ပျံသန်းနေသော ငှက်စင်ရော်လေးများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

ဆုမြတ်၏ ချစ်သူကိုကို မကြာခဏ ဆိုပြသော...

... မြစ်ယံ သဲနုကမ်းစပ်၊ ချစ်သံတေးမြ ကြည်ကြည်၊ ငှက်ကလေး ငွေ စင်ရော် ပျံကာ မြူးကာသီ၊ သူ့ကို ခေါ်ပါပဲနဲ့ ခွန်းချို့ နှုတ်ဆက် ဖော်ရွေ သည်... မောင်လည်း ဖော်မစုံ တစ်ကိုယ်ရည် တည်း တူညီ..."

သီချင်းသံလေး ပြန်ကြားယောင်ရင်း ဆုမြတ် ရင်ထဲမှာ ချစ်သူအပေါ် တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်သွားရ ပြန်သည်။

ခုလို အလုပ်ဝင်လုပ်တာကို ချစ်သူသာ ရှိပါက လုံးဝ သဘောကျမည် မဟုတ်ပေ။

ဆုမြတ် ချစ်သူမှာ ပြည်ပသဘောမှာ တာဝန်ထမ်းခွင့် ရရန် ရှိစုမဲ့စု ရှာဖွေ စုဆောင်းပြီး သွားရသူမို့ သုံးနှစ်သုံးမိုး ပြန်လာရန် လမ်းမမြင်သေးပါ။

တကယ့် တကယ်တမ်းမှာ ဆုမြတ်ဘဝမှာ မေမေ မရှိကတည်းက အထီးကျန် ဆန်လွန်းလှ ပါသည်။ သည်ခရီးမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လာရသည်ကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။

ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီ ဆိုတာနှင့် ဖြူစင် ရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းနက်နက်နှင့် ဖူးဖူးပြည့်ပြည့် မျက်နှာပိုင်ရှင် ဆုမြတ်အား မြင်သူတိုင်းက ချစ်ခင်စဖွယ် ကြည့်ကြသည်။

တောင့်တင်း သွယ်လျသော ကိုယ်ဟန်လေးမှာ စမတ်ကျကျ လမ်းလျှောက် တတ်ခြင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ ဝိုင်းဝန်း ငေးကြည့်နေသော အကြည့်များကို လွှဲရှောင်ရင်း...

အငှားကား တစ်စီး ငှားစီးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အနီးဆုံး ဖုန်းဆက်နိုင်ရန် ကြည့်လိုက်သည်။ ရန်ကုန်မှ ပေးလိုက်သော လိပ်စာကတ်မှ ဖုန်းနံပါတ် သို့ နှိပ်ရင်း...

...ရောင်ခြည်ဦး ကပါလား။"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘယ်သူပါလဲ"

"ကျွန်မ ရန်ကုန်ကပါ၊ အလုပ်ဝင်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ ဆုမြတ်မွန်ပါ"

...ဒီအိမ်က မေမေကြီးနဲ့ ပြောပါ"

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကမ်းပေးပုံ ရသည်။ ပြီးမှ...

"အေးကွယ့်၊ ဆုမြတ်မွန် ဆိုတာလား၊ အေး... ရောက်ပြီလား၊ ကားဂိတ်က

ကားသာ ငှားလာခဲ့၊ ထားဝယ်ဆိပ်လမ်း ဆိုတာကို တွေ့ရင် ညာဘက်ကို ချိုး
ကွေ့၊ အ.ထ.က(၆)နဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ နှစ်ထပ်အိမ် အမြင့်ကြီး ရှိတဲ့ခြံပဲ
ကလေးမ၊ ကားခက နှစ်ထောင်လောက် ပေးရမယ်၊ စင်းလုံးသာ ငှားလာခဲ့၊
ခြံမှာ တစ်ယောက် ထွက်စောင့်နေမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

... ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ကြည့်စမ်း။ ဆုမြတ် မေမေရဲ့ လေသံနဲ့ တူလို့ ယောင်ယမ်း ခေါ်လိုက်ခြင်း
အပေါ်၊ တစ်ဖက်က ဘယ်လို ခံစားသွားရသည်မသိ။

... သမီးလေး၊ မေမေ ဖုန်းချလိုက်မယ်နော်"

ဝီဘိ နွေးထွေးသံပင်။

ဆုမြတ် အငှားကား စီး၍ ရောင်ခြည်ဦး ခြံသို့ ကားလေး ဆိုက်လိုက်တာ
နှင့် အသက်(၄၀) အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပြေးထွက်လာပြီး ကူ၍ ကြို
ရှာသည်။

ဆုမြတ် ခြံထဲ မဝင်မီ အကဲခတ်လိုက်ရာ လူဝင်လူထွက် ကျဲပါးပုံရသော
ခြံမြေနေရာမှာ မြက်ပင်များ ခပ်စိတ်စိတ် ပေါက်လို့နေသည်။

ခိုင်ခံ့သော သံပန်းတိုင်များဖြင့် ကာရံထားသော ခြံစည်းရိုး တိုင်မြင့်မြင့်
ကြီးများကို အစိမ်းရောင် ရင့်ရင့် ဆေးသုတ်ထားခြင်းက အိမ်ကြီးကို ပို၍
အရောင် ညှို့မှိုင်းစေသလိုပင်။

အိမ်မ အဝင်ဝ တံခါးမှာလည်း လူဝင်လူထွက် သိပ်ရှိပုံ မရ၍ အခိုင်အခံ့
ပိတ်ထားပြန်သည်။ ဘေးဘက် တံခါးပေါက်မှ အိမ်မကြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဆု
မြတ်ကို လာကြိုသူက ခေါ်ဆောင်လာသည်။

တစ်ယောက်တည်း အရဲစွန့် လာရသူ ဖြစ်၍ ခုလို အိမ်ဟောင်းကြီးသို့ ဝင်
ရတာ စိုးထိတ် စရာပင်။

...

ဖုန်းဆက်စဉ်က ကြားရသော အသံပိုင်ရှင်၏ အကြင်နာတရား ရှိပုံကို နားသောတဖြင့် ခံစားထားမိ၍သာ တော်တော့သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်စဉ် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် တောင်ဝှေးကို အားပြုကာ ဆုမြတ်ထံ လျှောက်လာသော ဖြူနုသော အသားအရေနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့်...

"ဆုမြတ်မွန် ဆိုတာလားကွယ့်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေ... အဲ... အန်တီ"

"သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို ခေါ်ပါကွယ်၊ အမေ လက်ခံပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ"

မြင်ရရုံနဲ့ စိတ်အေးချမ်းကာ အလွန် ကျက်သရေ ရှိလှသော အမျိုးသမီး ပါလားဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိသည်။

... ဒီသမီး နေဖို့နေရာ ပြလိုက်ပါဦး၊ ခရီးပန်းလာတာ ခဏနားပါစေဦး"

ဆုမွန် ခေါင်းလေးငုံ့၊ ကိုယ်လေး ယို့ကာ ဒေါ်ခင်သက်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက်သွားပုံ ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ် ကျေနပ်စွာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

မအေးဆိုသူမှ ဦးဆောင်ပြီး ဆုမြတ်အတွက် နေရန် အခန်းပြသပြီး ပစ္စည်းများ နေရာချနေ စဉ်...

လူခေါ်ဘဲလ် မြည်သံကြား၍ မအေးဆိုသူ အပြေးအလွှား ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ ပြန်ရောက်လာပြီး...

"မေမေကြီးက အမောပြေရင် စကားပြောရအောင် ခေါ်ခိုင်းလို့ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်အေး"

ချက်ချင်းပင် မအေးနောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှာပင် လူနေပုံ ရသည်။ ဘုရားခန်း၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို ဧည့်ခန်းအဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားသည်။

ဒေါ်ခင်သက်အနီး သွားကူတွဲပေးကာ ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေပြီး မှ ဆုမြတ်က မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"သမီးလေး နာမည်က ဆုမြတ်မွန်နော်"

"ရန်ကုန် ဘယ်နားမှာ နေသလဲ"

"ကျောင်း ပြီးသွားပြီဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စား ရတာလဲ"

"ဆုမြတ် သူနာပြု အကူသင်တန်း တက်ထားတာ ကိုယ့်အမေအရွယ်၊ မိဘအရွယ်တွေကို ပြုစုဖို့ လုပ်ကိုင်ချင်တာပါ။ ဆုမြတ် သူများလို နိုင်ငံခြားသွား အလုပ် လုပ်ချင်ပေမဲ့ ငွေကြေး မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ခုက အလုပ်ခေါ်ယူပုံက သက်ကြီးရွယ်အို ပြုစုမှုတင်မက ကားပါ မောင်းတတ်ရမယ်၊ နောက်ထပ် ပါတဲ့ စည်းကမ်းချက် လေးတွေနဲ့ ဆုမြတ်နဲ့ အံဝင်မယ် ထင်လို့ပါ"

"ဘွဲ့ရပြီးသား နှမြောစရာကွယ်၊ တခြားအလုပ် လုပ်ပါလား"

"တခြားအလုပ်က လခနည်းတယ် မေမေရဲ့ ဒီမှာ လခက ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်၊ ဒါမှ ကျန်ခဲ့တဲ့ အဖေကို ထောက်ပံ့နိုင်မှာ"

"မေမေက ဆုံးသွားပါပြီ"

အသံလေး တိမ်ဝင်သွားပုံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ခင်သက် ဆက်မမေး

ဘဲ ရပ်လိုက်ရသည်။ ဆုမြတ်က အလိုက်သိစွာပင်...

"သမီးမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူက အဒေါ်ဆီမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး ဘွဲ့ရအောင် သမီးကို ကျောင်းထား ပေးခဲ့တာပါ"

"အေးကွယ်၊ လိမ္မာကြ ပါပေတယ်၊ မေမေ့မှာ သားသမီး ငါးယောက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှ အနားမှာ မရှိကြဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရှာတဲ့ လူနဲ့၊ နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရှာတဲ့ သူနဲ့၊ မေမေ့ကိုတော့ သူတို့ဆီ ခေါ်ကြပါတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာ မဟုတ်ရင် မသွားချင်ဘူး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စတွေနဲ့ သူတို့က မအားကြရှာဘူး၊ ကိုယ် မကျန်းမာတော့ သူတို့ကို ဒုက္ခမပေးချင်တာနဲ့ ခုလို သားအကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ပြုစုမဲ့သူ ခေါ်ရတာပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

"နောက်ပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ မိသားစုအကြောင်းက ဒီမျှပါပဲ၊ အဲ... မေမေ့ ခင်ပွန်းကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ ရှိတဲ့ သားသမီးတွေ မြေးတွေဆီမှာ တစ်လှည့်စီ သွားနေလေရဲ့"

ဆုမြတ်ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ မိသားစုတွေ သက်ရှိထင်ရှား ရှိပေမဲ့ ငွေကြေး ချမ်းသာမှု နောက်ကို လိုက်ရင်း နွေးထွေးတဲ့ မိသားစု ရိပ်မြုံလေးကို မခံစားကြရ။ ငွေတော့ ချမ်းသာ ပါရဲ့။ မေတ္တာတရား မချမ်းသာပါကလား။

ဆုမြတ်တို့ ဘဝကျတော့လည်း ငွေကြေး ချမ်းသာမှုတော့ မရှိပါ။ မေမေ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ ချမ်းမြေ့စရာ မိသားစုပေါ့။ အတွေးနှင့် မျောနေမိသည်ကို ရိပ်မိသော ဒေါ်ခင်သက်မှ...

"သမီးနဲ့ အဖော်ရအောင် အမျိုးထဲက မအေးဆိုသူကို ခေါ်ထားတယ်၊

သမီး လိုအပ်တာ သူ့ကို ပြောပါ... ခိုင်းပါ"

"သမီးကို အခန်း ပေးထားပေမဲ့ ညဘက်တော့ မေမေ့ အခန်းမှာပဲ အိပ်ပါ။
ညရေးညတာ ကျန်းမာရေး မကောင်းရင် အကူအညီ ရအောင်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပိုကောင်းတာပေါ့ မေမေ"

မအေးကတော့ တစ်ယောက်က မေမေ၊ တစ်ယောက်က သမီးနှင့်
အပေးအယူ မျှနေတာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလို့ နေတော့သည်။

အခန်း(၂)

ရောက်ကာစ ဖြစ်၍ ဆုမြတ် သိပ်အိပ်၍ မပျော်သလို အစောကြီး နိုးနေမိသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် တောင်ညို၊ တောင်တန်းတို့၏ အစွယ်ဖြစ်ဟန် တူသော ကုန်းမြင့်မြင့် ပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားသဖြင့် အဆောက်အအုံ မြင်ကွင်းများကို လှမ်းမျှော် ကြည့်မြင် နိုင်ပေသည်။

မျက်စောင်းထိုး မော်ဒလိန်း ဂျပ်စင် ဘုရားကျောင်းကို တွေ့ရပြီး အ.ထ.က(၆) ကျောင်းမှာ ကျောင်းဖွင့်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံနှင့် ကျောင်းတက်ရန် လာနေကြသည်ကို ငေးကြည့် ရင်း...။

ဆုမြတ် ပထမနှစ် စတက်စဉ် နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသား ဆုမြတ်ချစ်သူ ဖြစ်မည့် ကိုကို တစ်ယောက် ကျောင်းဆင်းချိန် လာစောင့်တတ်ပုံကို သူငယ်ချင်းများက အတင်းနောက်မှ ကပ်လိုက် ကာ ဆုမြတ်ကို ဝိုင်းစကြတော့သည်။

"မင်းရဲ့လူက ရူပါကတော့ ဖြူးနေတာပဲ၊ မင်းက ရုပ်ဆိုးနဲ့၊ မလိုက်ပါဘူး..."

... ကောင်မစုတ်တွေနော်၊ စိတ်ပုပ်လိုက်တာ၊ သွား..."

... သူ့လူ ချောလို့ ချောတယ် ပြောတာ၊ မယုံ လက်နဲ့ တို့ကြည့်ပါလား"

အဲဒီလို ပေါ်တင်ကြီး ကိုကိုရှေ့မှာ ဝိုင်းနောက်ပြောင်ပေမဲ့ ကိုကိုကတော့

ရှက်ရယ် ရယ်ကာ မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေပုံကို ပြန်မြင်ယောင် နေပြီးမှ သက်ပြင်းလေး ချကာ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်တို့ကို ပြန်စုစည်း ရတော့သည်။

ဒေါ်ခင်သက်၏ အိပ်ခန်းမကြီးထဲတွင် ခင်းကျင်းထားသော ခုတင်နှစ် လုံး၏ တစ်ဖက်စီတွင် ပစ္စည်းများ စနစ်တကျ ထားသိုပုံကို ကြည့်ပြီး အလွန် စည်းစနစ်ရှိကြောင်း သုံးသပ်နိုင်ပါသည်။

ခြေသံကို ဖွနင်းကာ အောက်ထပ်ရှိ မီးဖိုခန်းသို့ ဆင်းလာလိုက်သည်။ မ အေးတစ်ယောက် နံနက်ခင်းစာ အတွက် စီစဉ်နေပုံ ရသည်။

... မမလေး နိုးပြီလား "

မအေးခေါ်ပုံ ကြည့်ပြီး ဆုမြတ် ရယ်ချင်သွားမိသည်။

... မမလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ဒေါ်အေးက ဆုမြတ် အဒေါ်အရွယ်မို့ ဒေါ်အေး လို့ ခေါ်တာ၊ ဆုမြတ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ ငရဲကြီးမှာ ကြောက်လို့ မမလေးလို့ မခေါ် နဲ့နော် "

... မ... အဲ... ဆုမြတ် ဒီအိမ်ကို လာတဲ့သူတွေကို ခေါ်ရင်း နှုတ်ကျိုးနေလို့ ပါ "

... မေမေကြီးကို နံနက်ဆို ဘာလုပ်ပေးရမယ်၊ ဘယ်လို စားစရာ လုပ်ပေး ရတယ် ဆိုတာ သင်ပေးပါဦး "

"ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မက ဆရာလုပ်ရမှာပေါ့၊ ဟိ...ဟိ "

မအေးမှာ ခပ်ပျော်ပျော် နေတတ်သူ ဖြစ်ပုံရသည်။

"မနက် အိပ်ရာထရင် ရေနွေး စပ်ပေးရတယ်၊ ရေနွေးနဲ့ မျက်နှာသစ် တယ် "

"ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ကော "

"ရေနွေးပတ်နဲ့ တိုက်ပေးပြီး ယောဂီဝတ်စုံ လဲပေးရတယ် "

"အရင် မစားဘူး၊ ဘုရားဆွမ်းတော် ပြင်ပေးထားရတယ်၊ ဆွမ်းတော်ကပ် ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ ကော်ဖီ ပူပူလေးနဲ့ ပေါင်မုန့် မီးကင်၊ ဒါမှမဟုတ် မုန့်ကြွပ် စားတယ်၊ ပြီးရင် ရေနွေးကြမ်း အဆင်သင့် လုပ်ပေးထား၊ ဆေးသောက် စရာတွေ ချထားပေးရတယ်"

"ဒါဆို ဒီနေ့တော့ ဒေါ်အေး ဝိုင်းကူ သင်ပေးဦး၊ နောက်နေ့ဆို ဘုရားခန်း ဝေယျာဝစ္စ ဆုမြတ် လုပ်ထားပေးပါ့မယ်"

"တော်ပါပေတယ်၊ ဆုမြတ်လာမှ မအေး နားရမှာ"

နှစ်ဦးသား စကားကောင်းနေစဉ်...

လူခေါ်ဘဲလဲသံ ပေါ်လာ၍ နှစ်ဦးသား ရေနွေးဘူးများ သယ်ကာ အပေါ် ခပ်သွက်သွက် တက်လာခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ခင်သက်အား မျက်နှာသစ် ပေးချိန်တွင် မအေးမှ ဘုရား သောက်တော်ရေလဲ၊ ဆွမ်းတော် ခွက်များ နေရာချပေး နေသည်။ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ပူဇော် ပေးထားလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်သက် ထိုင်ရှိခိုးရန် နေရာကို အသင့် ပြင်ပေးထားခဲ့သည်။

ဆုမြတ် ဒေါ်ခင်သက်အား တွဲခေါ်ကာ ဘုရားခန်းမှာ နေရာ ချပေးလိုက် သည်။ ယောဂီ တဘက်လေး ပခုံးပေါ် တင်ပေးပြီး အမျှဝေ၊ ကုသိုလ်ပြုနိုင် ရန် ကြေးစည်လေးကိုပါ အနီးသို့ ရွှေ့ပေးထား လိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်သက် ဘုရားရှိခိုးနေစဉ် ဆုမြတ်ပါ ဘုရားရှိခိုး နေလိုက်သည်။ ဒေါ် ခင်သက်ကလည်း ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်း ဆုမြတ်ကလည်း ဘာသာတရား ကြည်ညို လေးစားသူမို့ အဆင်ပြေ သွားရ သည်။

... ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်ကို ဒေါ်ခင်သက် ရွတ်စဉ် ဆုမြတ် အတူရွတ်ဆို ပေးလိုက်သည်။ မေတ္တာပို့ အမျှဝေတော့လည်း အတူတူ အမျှဝေ သာမုခေါ်

ကြ၍ ဘုရားခန်းလေးမှာ ကုသိုလ်ဖြင့် ဝေစည်ကာ ဒေါ်ခင်သက် မျက်နှာမှာ ပီတိဖြာလို့ နေရှာသည်။

"တော်လိုက်တာကွယ်၊ မေမေတို့ သားအမိဆုံတာ ကံကောင်းလိုက်တာ" ဒေါ်ခင်သက် ဆုမြတ် ပခုံးလေးကို ဖက်ရင်း ဝမ်းသာစကားဆိုကာ မျက်ရည်ဝေနေသည်။

...

ဒေါ်ခင်သက်ရော ဆုမြတ်ပါ အထီးကျန် ဘဝတူတွေ မဟုတ်ပါလား။

"ဒီဓာတ်ပုံက မေမေနဲ့ ကလေးတွေ အဖေ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ပုံလေ၊ ခုဆိုရင် အနှစ် ငါးဆယ် နီးပါး ရှိလာပြီ"

လွန်ခဲ့သော နှစ်ငါးဆယ်ကျော်၏ ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်သက်၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာပုံကို ခန့်မှန်း၍ ရလိုက်သည်။

ယခုအချိန် ကာလအထိ နှလုံး သွေးကြောကျဉ်း ရောဂါ ဝေဒနာ၊ အကြောသေ၊ အကြောဆိုင်း ဝေဒနာများကို ဖယ်ရှားလိုက်လျှင် နုမူန်နေသော အသားအရေက စိုပြည်နေဆဲပင်။

မျက်နှာပြင်မှာ ကြည်လင်နေဆဲ ဖြစ်သလို အရပ် မနိမ့်မမြင့်မှာ နက်မှောင်သော ဆံကေသာက ဆံဖြူခြင်း မရှိသေးခြင်းက နဂိုအရွယ်ကို ပို၍ နုပျိုစေခြင်း ဖြစ်သည်။

အလုပ် ခေါ်ယူစဉ်က သက်ကြီးရွယ်အို ပြုစုရန်ဆို၍ အိပ်ရာထဲ လဲနေသော ဂီလာနု သက်ကြီး ရွယ်အို များလားဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

...

ခြေထောက်များ ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင်ပေမဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း သွားလာနိုင် သေးသည်မို့...။

ဆုမြတ်မေမေသာ ချမ်းချမ်းသာသာ နေပြီး အသက်ရှင်လျက် ရှိနေလျှင် မည်မျှ ကောင်းလေ မည်နည်းဟု သွားလေသူ မိခင်ကို တမ်းတ နေမိ ပြန်သည်။

ဖေဖေ့ကိုလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ အခုလိုမျိုး ဆုမြတ် ကိုယ်တိုင် ချမ်း ချမ်းသာသာ ထားချင် ပါသေးသည်။

ဖေဖေမှာ ညဘက် မိုးစိုးစိုးချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သည်။ ကားခများက ဈေး ကြီး၍ ညဘက် အလုပ်တိုက် ပိတ်မှ စက်ဘီးနင်း၍ ပြန်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဖေဖေမှာ နောက်အိမ်ထောင် ပြုမိတာက လွဲလို့ ဆုမြတ်တို့ကို မျက်နှာ မ ငယ်ရအောင် ထားခဲ့ပါသည်။

ဆုမြတ် မေမေဘက်မှ အမွေရသော အိမ်မှာ နေရခြင်းဖြစ်၍ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြု၍ ဆက်နေခြင်း အပေါ် မေမေ့ဆွေမျိုးက မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ဆုမြတ်တို့ မောင်နှမ ခေါင်းငုံ့ခံရ မလားဟု ဝိုင်းဝန်း အပြစ်တင်ကြ သည်။

ဆုမြတ်တို့ မောင်နှမကရော ဖခင်ဖြစ်သူ အပေါ် ပြောထွက်ပါမည်လား။ နောက်ဆုံးတော့ အစ်ကို ဖြစ်သူကလည်း အလုပ်မှာပင် နေပြီး ဆုမြတ် လည်း ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည် ရသည့် အဖြစ်ကို ရောက်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကံကောင်း ထောက်မစွာ သားသမီးချင်း စာနာသော အလုပ်ရှင်နှင့် တွေ့ ရှိ၍ တော်သေးသည်။

"သမီးလေး ဓာတ်ပုံတွေ ကြည့်ပြီး ဘာတွေ စဉ်းစား နေတာလဲ၊ ဒါ မေမေ တို့ မိသားစု ဓာတ်ပုံပေါ့"

ဒေါ်ခင်သက် ကတော့ သူပြသော ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်ကို စိတ်ဝင်စား၍ ကြည့်နေသည် ထင်ပေ မပေါ့။

"ဒါ သားကြီး ထွန်းထွန်းလေး၊ သမီးလေးနဲ့ တွေ့ပြီး အင်တာဗျူး ပေးတဲ့သူ လေး၊ ရန်ကုန်မှာ နေတယ်၊ ဒါက သမီးကြီး ထွန်းထွန်းအောက် ဝင်းဝင်း၊ သူက စင်ကာပူမှာ ကုမ္ပဏီကြီး ဖွင့်ထားတယ်၊ သူ့အောက်က သားလတ်၊ သူ လည်း စင်ကာပူမှာပဲ၊ သူ တစ်ဦးတည်းပဲ အိမ်ထောင် မကျတာ၊ ကျန်တဲ့ သားငယ်နဲ့ သမီးငယ်က ယူကေမှာ၊ ကလေးတွေ အဖေက ဟိုကူးဒီကူး သွားနေတာ၊ မြေးတွေကို စိတ်မချတာလေ၊ မြန်မာစိတ် ပျောက်မှာ စိုးလို့ တဲ့"

ဒေါ်ခင်သက်မှာ ဓာတ်ပုံမှာ တစ်ဦးချင်း ထောက်ပြရင်း မိတ်ဆက်ပေး နေသည်။ အလွမ်းဖြေခြင်း တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

"မေမေ့ သားသမီးတွေက အကုန်လုံး အဝေးမှာပဲနော်"

"မေမေ့ရဲ့ ဘဝအကျိုးပေး ပေါ့ကွယ်၊ သူတို့က ချမ်းသာ ကြီးပွား ချင်ကြ တာကိုး၊ ငွေကြေး ရှိပေမဲ့ အတောင်စုံတော့ သူတို့ လိုရာ ပျံချင်ကြတာ တားဆီးလို့ မဖြစ်ဘူးလေ"

... မေမေရယ်"

ဆုမြတ် ဒေါ်ခင်သက်ရဲ့ လက်ကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေး အပြုံးနှင့် နှစ်သိမ့်ရပါ သော်လည်း ဆုမြတ် ကိုယ်တိုင်မှာ မိဘကို သတိရ စိတ်နှင့် မျက်ရည်ဝိုင်း နေမိပြန်သည်။

...

ဒေါ်ခင်သက်၏ ဝေဒနာ အစစ်အမှန်က မေတ္တာ ငတ်နေသော အထီးကျန် သက်ကြီး ဝေဒနာ ဖြစ်ပေသည်။

နွေးထွေးသော ပြုစုခြင်း၊ ယုယခြင်း၊ သားသမီးကဲ့သို့ အကြင်နာတရား ပေးနိုင်မည့် ကုသ ပြုစု စောင့်ရှောက်ခြင်းသာ အဓိက လိုအပ်ချက်ဟု ဆု မြတ် နားလည် သဘောပေါက် လိုက်ပါသည်။

ဆုမြတ်ကလည်း မိခင်၏ ရင်ငွေ့ကို ပြန်လှုံခွင့် ရသကဲ့သို့ ခံစား နေရပါ တော့သည်။

အခန်း(၃)

မိုးလင်းသည်နှင့် စောစောထ၊ ဒေါ်ခင်သက်၏ ဝတ္တရားကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးကာ နံနက်ခင်းစာ စားသောက်ပြီးတာနှင့် ခြံထဲမှာ ဒေါ်ခင်သက်ကို လမ်းအတူ တွဲလျှောက်ပေးပြီး နေပူဆာ ထိုင်လှုံစေသည်။

ဆုမြတ်နှင့် မအေးက တနိုင် ခြံတွင်း မြက်ရိုင်းများ ရှင်းကာ ပန်းပင်များကို စနစ်တကျ ပြုစု ပြန်စိုက်ကြသည်။

ပြင်ပလေ ရှူရှိုက်ရခြင်း၊ သစ်ပင်စိုက်တာ ကြည့်ရခြင်းကြောင့် ဒေါ်ခင်သက် ပိုမိုလန်းဆန်း လာတာ ထင်ရှားလှသည်။

နေ့ခင်းစာ ထမင်းစားသောက်ပြီး တစ်ရေးမအိပ်ခင် ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်၊ ပဌာန်း၊ ဓမ္မစကြာ တို့ကို ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျ ရွတ်ဖတ်ပြရသည်။

"သမီးလေးရဲ့ ရွတ်ဖတ်သံက အနေအထား မှန်တော့ ပရိတ်တရား နာယူရတာ ကောင်းလိုက်တာ၊ မအေးမို့ ဖတ်ရင် ထစ်အအနဲ့"

ဒေါ်ခင်သက် အပြောကြောင့် မအေးက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းထိုးပြီး...

"ကြီးကြီးမေက အားကိုး ရှိလာပြီဆိုတော့ ပြောပေါ့လေ"

"ဒါပေါ့အေ၊ ညည်းလည်း အိပ်ငိုက် သက်သာသွားပြီ မဟုတ်လား"

"ဆုမြတ် လာမှပဲ ဒီဒုက္ခက လွတ်တော့တယ်"

"အေးပေါ့၊ ညည်းတို့က သုခကို သုခမှန်း မသိသေးလို့ ဒုက္ခ ထင်ကြတာ"

ကိုး၊ ကဲ... ကဲ သွား၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေတော့"

မအေးနှင့် ဒေါ်ခင်သက် ထင်ရာမြင်ရာ ပြော၍နေစဉ် ဆုမြတ် ဒေါ်ခင် သက် အိပ်ခန်း ကြမ်းပြင်ကို ပြောင်စင်အောင် တိုက်နေလိုက်သည်။

ဆုမြတ်က ဒေါ်ခင်သက်ကို ပြုစုရန် အတွက်ဆိုပြီး အလုပ်ကို ခွဲခြားမနေ ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်ခင်သက် နေ့လယ်ခင်း တစ်ရေး အိပ်ချိန်များမှာ မ အေးနှင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ ဖုန်များ၊ ပင့်ကူအိမ်များ စင်အောင် လှဲကျင်း၊ တိုက်ချွတ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးတတ်သည်။

အားလပ်ချိန် ရလျှင်လည်း စာရေးစာဖတ် လုပ်တတ်သလို ဒေါ်ခင်သက် အင်္ကျီဟောင်းလေး များကို ချုပ်လုပ်စရာရှိ ချုပ်လုပ် ပေးတတ်သည်။

ဆုမြတ် သည်လို နေရပေမဲ့ ပျော်ပါသည်။ ပြင်ပ ဗဟုသုတ ရရန် ဒေါ်ခင် သက်အိမ်မှာ ဂြိုဟ်တုစလောင်း တပ်ပေး ထားသည်မို့ အထူး အပြင်ထွက် စရာ မလိုပေ။

တစ်ပတ်တစ်ရက် ဥပုသ်နေ့ များမှာတော့ ဒေါ်ခင်သက်ကို ကားပေါ် တင် ကာ တောင်လေးလုံး ဆရာတော် ဘုရားထံ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ ဥပုသ်အတူတူ ယူ ကြသည်။

သည်လို နေ့မျိုးမှာတော့ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ ကျက်သရေဆောင် ဘုရားများ ကို လှည့်လည်ကာ အားရပါးရ ဖူးမျှော်ခွင့် ရပြန်သည်။

ဒေါ်ခင်သက်အပေါ် သားသမီးများက ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်း အသုံးအဆောင် များကို အစွမ်းကုန် ဖြည့်ဆည်း ပေးထားပါသော်လည်း ဒေါ်ခင်သက်၏ လိုအပ်ချက်မှာ အဓိကသည် နွေးထွေးသည့် မေတ္တာဓာတ်၊ ပြုစုမှုနှင့် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ကွက်လပ်များ လိုအပ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဆု မြတ် သဘောပေါက်ပြီး သားမို့ ထိုလိုအပ်ချက်ကို သားသမီးတွေက ငွေနှင့်

ပေးဝယ်ကာ ဖြည့်စွမ်းပေးသည့် သဘောပင်။

ဆုမြတ်ကလည်း အခကြေးငွေ ယူပြီး လုပ်ဆောင်ရတယ် သဘောမထားခဲ့ပါ။ မေတ္တာ၊ စေတနာ အပြည့် စွမ်းဆောင်၍ ပြုစု ဖေးမပေးသလို ဒေါ်ခင်သက် ကလည်း အားကိုးတကြီးနှင့် မေတ္တာတရား အပြည့်နှင့် ဆုမြတ်အပေါ် နွေးထွေးရှာသည်။ ငါတို့ငွေနှင့် ခိုင်းတာပဲဟု မမြင်ရှာပါ။

ဒေါ်အေးကလည်း ဆွေမျိုးရင်းချာလို ချစ်ခင် ရင်းနှီးရှာသည်။

"ဆုမြတ်လာမှ ဒီအိမ်ကြီး အသက်ဝင် လာတာနော် ကြီးမေ"

ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်လာသည်။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ အစက ဒေါ်ခင်သက်နှင့် ဒေါ်အေး နှစ်ယောက်တည်း။ အိမ်မှာ အကျယ်ကြီး။ စကားပြောဖော် မရှိ၊ တိုင်ပင်ဖော် မရှိ။

ဒေါ်ခင်သက် ခိုင်းတာ လုပ်ပေး၊ လုပ်စရာ မရှိ ဖျာတစ်ချပ်မှာ ခေါင်းချ အိပ်တော့တာပဲ။ ဒေါ်ခင်သက် စကားပြောမည် ကြည့်၊ မအေးက အိပ်ပျော်နေပြီ။

မအေးဘက်က ကြည့်ပြန်တော့ ကြီးတော်ဆိုတဲ့ ဟိတ်နဲ့ ဘာမျှမမေးရဲ၊ မပြောရဲမို့ ရေငုံ နှုတ်ပိတ်။ ပျင်းစရာ ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက် လေသလဲဆိုတာ။

ခုတော့ မအေး ပျော်ရသည်။ ဆုမြတ်က တီဗွီလာချိန်ဆို ဖွင့်ပြသည်။ တီဗွီလာလျှင် ဒါက ဘာရုပ်ရှင်၊ ဒါက ကိုရီးယားကား။ ရုပ်ရှင်က မြန်မာစာတန်းထိုးတော့ မအေး ဖတ်ရသည်။ ပျော်တာ မပြောနှင့်။

ပြီးလျှင် ရန်ကုန်က ပို့လိုက်သော အခွေများ ဖွင့်ပေးတာလည်း ရှိ။ မအေးတို့မှာ ဒီစက်တွေ ရှိပြီး ဒီလို ဖွင့်ကြည့်ရတာ မသိခဲ့ရှာ။ ခုတော့ ဆုမြတ်ကို ကျေးဇူးလည်း တင်၊ ခင်လည်းခင်၊ ချစ်လည်း ချစ်ရပြန်သည်။

ညအိပ်ရာ ဝင်ချိန်ဆိုလျှင် ဒေါ်ခင်သက်အား ဆေးလူးပေးခြင်း၊ နှိပ်နယ် ပေးခြင်း အလုပ်ကို ဆုမြတ်က တာဝန်ယူထား၍ မအေးက ဘေးမှာ ဖျာ တစ်ချပ်ခင်း လဲလျောင်းရင်း တီဗွီကြည့်ရတာ ဖိပ်ပါပဲ။

ဆုမြတ်မွန် ဆေးလိမ်း နှိပ်နယ် ပေးပြီဆိုလျှင်...

"ခုမှပဲ ဆေးတွေ အကြောထဲ စိမ့်ဝင်ပြီး ကိုက်ခဲတာတွေ ပြေတော့တယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်"

အဲဒီလို ဒေါ်ခင်သက်က ပြောပေမည်။ မအေးနှင့်ဆို

... မအေး၊ ဖြစ်တာက တခြား၊ နင် ဆေးလိမ်း နှိပ်နေတာက တခြား"

သည်လို ပြောပြောဆူဆူ ဖြစ်ရသည်။ မအေးကလည်း ကိုယ်သိသလို ကိုယ်လုပ်ပေးတာမို့ အမြီးအမောက် မတည့်ခဲ့။

ခုတော့ ဟုတ်နေသည်။ ဒေါ်ခင်သက်အား နှိပ်နယ်ပေးစဉ် ဆုမြတ် မျက်နှာလေးက ငေးပြီး မျက်ရည်ဝိုင်း နေတတ်သည်။

ဒါကိုတော့ မအေး သတိပြုမိ၍ မီးဖိုထဲ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချိန် မေးရ သည်။

... ကြီးမေကို နှိပ်ပေးချိန် မျက်ရည်ဝိုင်းနေကာ အဆင်မပြေလို့လား၊ ဒါဆို မအေး နှိပ်ပေးမယ်လေ"

"မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်အေးရဲ့ ဆုမြတ် ဖေဖေကို နောက်အိမ်ထောင် မပြုခင် အထိ ဆုမြတ် ညတိုင်း အိပ်ရာဝင်ချိန် နှိပ်ပေးရတာ သတိရလို့ပါနော်"

... တော်ပါသေးရဲ့ နို့မို့ ဆုမြတ် စိတ်ပျက် ပြန်သွားရင် မအေး အဲဒီအလုပ် တွေ ပြန်လုပ်ပေး ရတော့မှာ"

... တော်တော် ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်တဲ့ လိပ် ဒေါ်အေး"

ဆုမြတ်နဲ့ အဲဒီလို ကျီစယ်ပြီး ပျော်စရာ စကားတွေလည်း ပြောလို့ရတော့

ဒေါ်အေးလည်း သံယောဇဉ် တွယ်နေရရှာသည်။

ဆုမြတ်လို မိန်းကလေး ပီသသူ ဒီခတ်မှာ ရှာမှရှားပဲဟု ဒေါ်ခင်သက်ရှေ့မှာ ပြောလိုက်မိလျှင် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးဖြင့် ကျေနပ် နေသူကလည်း ဒေါ်ခင်သက်ပင် ဖြစ်သည်။
